պատշաճի. զի յիւրոց իրաւանց որպէս վերագոյն ցուցաք, որքան և թողուցու, իրոյն գտանէ յանցանաց թողութիւն յարգարադատ ատեանն Աստուծոյ։ Ապա թէ այր ընդ եղբաւր դատի, անդ ոչ է իրաւացի առնել ողորմութիւն. զի այսու ստոյգ նորա լինի անիրաւութիւն. բայց թէ միջնորդ հաշտութեան եղեալ համոզեսցէ զնոսա 'ի խաղաղութիւն առանց շահելոյ ինչ 'ի նոցանէ։ Իսկ զի անկար է թագաւորաց զամենայն իրս ինքեամբ վճարել, կացուսցեն դատաւորս արդարակորովս՝ անաչառ բարուս ունել, որք որ առիցեն զհպարտութիւն. և մի՛ զայն միայն բաւական համարեսցին, 'ի նոսա ձըգել զխիղճ դատաստանին. և ապա կաշառ ի վերայ իրաւանց առնլով և մեծապէս պահանջմամբն 'ի դատաւորաց զինչսն՝ հարկել զնոսա յանիրաւութիւն։ Այլ կամ 'ի դատաւորսն մի՛ ամենեւին զեղ և զմուտ ինչեցն յանձնել, այլ այլոց զնոյնն հաւատալ, և նոցա զբան իրաւանց և զդատաստանին միայն հոգալ, և կամ կշռել զծախս իւրեանց ի վերայ մտիցն իւրեանց, և թե աւելի հարկ հասցէ ինքեան, զխաութեամբ ամենեցուն հաւասարաբար հանել յաշխարհէն, և ըզնոյն 'ի պէտս հասարակաց հանել, և ոչ իրոյ անձին։

ՎԱՍՆ ՃՇՄԱՐՏԱՍԻՐՈՒԹԵԱՆ։ *Գլուխ բանիս անհրաժեշտ ունել զբան խոստման և զզբաւորական հրաման, սիրել զստուգութիւն և ճշմարիտ լինել յամենայնի։ Զի հրաման է Աստուծոյ լինել հաւատացելոցն ի նա, այոն՝ այո, և ոչն՝ ոչ. մանաւանդ թագաւորի՝ որոյ մի ինչ ստութիւն ասասցի 'ի լեզուէ նորա. զի "մարգարէութիւն 'ի շըրթունս թագաւորի" ասէ Սողոմոն։ Իսկ այսքան բաւականասցի յաղագս թագաւորի։*

(Վերջ ի յետագայ ամսագիրն)։

Ի ՏՕՆԻ

ԱՅԼԱԿԵՐՊՈՒԹԵԱՆ ՔՐԻՍՏՈՍԻ

Ի ԼԵՐԻՆՆ ԹԱՓՕՐ

Ո՛վ դու 'ի փող 'ի տարփող՝ լեառնդ Թափօ՛ր, խրախ 'ի դէմ,
Ի լոյս շնորհաց, փթթեալ ծաղկանց՝ 'ի քո 'ի սուրբ 'ի հովանն.
Ծաղկափիւռ կատարք բլրացդ 'ի սուրբ առնես ողջունի,
Պսակ լուսոյ, կայլ 'ի գագաթ, քոյին փնջեալ շողշողէ։

Ուրախացի՛ր խորան լուսոյ, դասեր Մօրդ Սինէի,
Ցնծան 'ի քեզ այսօր ողջք՝ այլիացեալ Մովսի.
Զերգս կազմեալ ազգի ազգի՝ եղանակաց հրճուանաց,
Ի սէր փառաց հանդիսիդ՝ գկրադանցեալ 'ի մտաց։

Ահա փեսայդ նորաթագ, խանդաղակաթ սիրով գայ,
Կարօտ տեսոյդ գեղեցիկ՝ համբոյր առեանց քոց ցանկայ.
Աշակերտաց ընդ նմին՝ փառաւորաց արքայից,
Գլխաւորաց անդամոց՝ անմահ փառաց գլխաւորիդ:

Ընդ հովիտ քո ծաղկախիտ՝ Աստուածածնին եղանէ,
զԱստուածակամըն յառաջ՝ զպարշապար գեր մղէ.
Ի գագաթ քո լուսավառ՝ հարսնարանիդ ժամանել,
Կայեալ 'ի մէջ պարտիզի՝ սէր օրհնել, սէր կոչէ:

Զարթիր՝ ով դու պճնազարդ՝ հարսն իմ սիրուն աննման,
Քաղցրահայեաց քո աչօք՝ տես զսիրոյդ զփեսայն.
Պայծառափայլ պերճ փառօք՝ յապուշ կրթեաց զամենայն,
Զխուր սիրասուն աշակերտս՝ որք յորսայսեալ, անդ անկան:

Այն ինչ հնչումն սատակողին՝ յերկնից 'ի վայր թնդեցաւ,
Կամար լուսոյ հովանի՝ յերկինս 'ի վեր կապուեցաւ.
Յորսայսելոց 'ի վերայ՝ եղև բարբառ Արարչին,
"Հաճեցարուք ընդ որդիդ՝ իմ սիրելին, միածին":

Նորաքանչ զարդարեալ՝ Աստուածային սուրբ փառօք,
Ի գլուխ լերին սրբութեան՝ իջեալ այսօր լոյս ամպովք,
Ի սուրբ խորհուրդ տաճարի՝ զտաղաւար յօրինել,
Աշակերտաց խոր ուսոյց՝ անդ 'ի լերինն 'ի յայտնել:

Քեզ փեսայիդ անմահի՝ յօրինեսցուք տաղաւար,
Մի Մովսիսի ասացին՝ Եղիայի 'ի համար.
Ընդ Աստուծոյ ցանկացեալ՝ յարամնալ 'ի լերին,
Ընդ Արարչին՝ ընդ սեղան՝ և փառակցել մշտաբար:

Նուակատիս միշտ այսօր՝ պարտաւոր եմք կատարել,
Միահամուռ ժողովուրդք՝ տաղաւարաց տօն կազմել.
Ընծայ փառօք 'ի սմին՝ մաքուր մաղթանս առնել,
Ի սուրբ սեղան Աստուծոյ՝ և անդադար միշտ օրհնել:

Դպրոցական աշակերտ. Գրիգոր Յ. մահտեսի Առստամեանց:

ի 27 Յուլիսի 1869 ամի
ի Ն ո ւ խ ի: